

IGNOTUS

VERSEK

M
195.932
SZK

BUDAPEST 1895
SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA
ANDRÁSSY-ÚT 10

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSAKA

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VERSEK

Országos Széchenyi Könyvtár

Singer és Wolfner kiadása Budapest

∴

VALLOMÁSOK

Elbeszélések

IRTA

IGNOTUS

Ára 1 frt 20 — Diszkötésben 2 frt

—

IGNOTUS

VERSEK

OSZK

BUDAPEST 1895

SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA

ANDRÁSSY-ÚT 10

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

M 195.932

ORSZÁGOS SZÉCHENYI

1968/R leltár

MAGYAR NYOMDA BUDAPEST.

ÉLI, ÉLI, LÁMÁ SABAKTÁNI!*Ország-Székelyi Kévtár*

Szárnyamszegetten, elhagyottan
Mélyébe csalt le a tudás,
De hogyha egy utját bejártam,
Sötéten állt végén a más.
Nincs támaszom, nincs menedékem,
De benned hinnem nem lehet —
Én istenem, én istenem,
Miért hagytál el engemet?

Hogy nagyra dobbant gyáva szívem,
Kerestem alkotásra tért,
Ki magamért egyet se léptem,
Küzdöttem idegen ügyért,
S imé a nép, melyért kiszálltam,
Ha nem kövez meg, kinevet —
Én istenem, én istenem,
Miért hagytál el engemet?

Eladtam a lelkem robotba
S járomba hajtám a fejem,
Botorkálok az élet utján
Világtalan, lélektelen;
Visszhangja nincs hörgő szavamnak,
És a feledség eltemet —
Én istenem, én istenem,
Miért hagytál el engemet?

—

FILOZÓFIA.

Ha úgy esik, hogy bánt a kétség
S az elméd szárnya csüggeteg,
Szemedre száll a nagy setétség
S a végtelentől vagy beteg ;
Borzadva kérded : minek élünk,
Honnan hová megy a világ,
S lelked egy megfejtő sugárért
Jajgat, sohajt, eseng, kiált ;
S ha oszt' ilyenkor általlátod,
Hogy semmit itt nem tudhatunk,
Hogy a világba betaszított
Értetlen állatok vagyunk —
Azért fejed bűnnek ne add
S pisztolyt se fogj, emberfia,
Van erre ír : egy jó szivar
Meg egy kis filozófia.

Ha úgy esik, hogy fáj a szíved
És megbicsaklik a karod,
És akkor hull alá erőtlen,
Mikor javában forgatod ;
Ha álmodat megrontja vágyad
S a csók előtt lehül heved,
Nyakadra jár, akit meguntál
S akit szeretsz, az kinevet ;
Ha vigaszul elkerül a hit,
De babonául fölkeres,
S mikor kenyérért bög a gyomrod,
Agyad sivár, zsebed üres —
 Azért fejed búnak ne add
 S pisztolyt se fogj, emberfia,
 Van erre ír : egy jó szivar
 Meg egy kis filozófia.

És ha bitangok bitorolják,
Mi téged illet, a helyet,
És ha herék eszik meg iszszák
A borod és a kenyered,

És ha, hogy mást magasra vessen,
Posványba téged lök a sors,
És hogyha bűneért apádnak
Véredomolva te lakolsz,
Ha elnyelt könnytül ég a torkod,
Fojtott sohajtul szád remeg
És lázadó düh tehetetlen
Vérrel hálózza be szemed —
Azért fejed búnak ne add
S pisztolyt se fogj, emberfia,
Van erre ír: egy jó szivar
Meg egy kis filozófia.

Országos Széchényi Könyvtár

NEUROSE.

S hogy betelék a szám, tenger évek száma,
Isten fia ujfent a földre leszálla.
A dühöngő balgák kezihez békéltek,
Megvilágosítá, akik vakon éltek,
Délczegre hibbantá a gutaütöttet,
Épen mentek tőle, akik bénán jöttek,
Vétlen kisdedeken könyörült a lelke,
S a siró Magdolnát magához emelte.

Egy napon egy ember színe elé lépett,
Kétféle szétverve két karral a népet:
«Isten fia, bárcsak könyörülő volnál,
A szavamra adnál, kértemre hajolnál!
Tajtékos görcsénél nyavalyatörősnek,
Sebnél és vakságnál a nyavalyám bőszebb
Várlak olyan várva, várlak olyan régen:
Lelkem nyugodalmát add meg Uram nékem!

•Lihegő hajszában kergetve nyugalmat,
Hajamat szél járta, becsapozta harmat,
Út sara cseréppé kérgesedett rajtam,
A szemem kiégett pergedező jajban.
Nincs hitem az égben, nincs javam a földön,
Életemet szomjú epedésben töltöm,
Tehetetlen vágyban fojtogat a méreg.
S nincs örömem benne, hogyha mit elérek.

•Néha reménkedve asszony elé rogytam,
Ölébe aléltam, kebelén zokogtam;
Forró sima karja átalölelt lágyan,
Búgva csitította viharos nagy vágyam;

Lelkit a lelkembe átszította az ajkam,
Csókokkal az ajkát véresre kimartam,
Aztán tovaűzött névtelen utálat:
Az asszony is megcsal, az asszony is állat!

«A verejtéket is a testem elunta,
Súly nekem a szerszám, kín nekem a munka,
Ám léha tivornyán gyötrenek a gondok,
Csömörletes étkem és italom undok;
Ólmos a lépésem napi úton járván,
S éjféli sötétben mardosom a párnám,
A hideg lel ébren, lidércz gyötör alva,
Bár belepusztulnék, bár meg volnék halva!

«Nem, nem igaz ez sem. A haláltul félek,
Nem adom, ha kín is, mert jogom az élet,
Gyűlölöm az éltet, de csüggök a léten,
Magam a múltástól tudományyal védem.
Jaj de a bölcsesség se csillapít engem,
Elveszi hitemet az igaz istenben,
Mert ha tul a földön igaz isten volna,
Fájni a fájdalmat nem engedte volna!

«Körülöttem bambán ámulnak a népek,
Egy ember se szán meg, egy ember sem ért meg,
Terád kellett várnom át egy egész éltén,
Hogy magam' szivszerint egyszer kibeszéljem.
Isten fia, bölcs vagy: ugy-e bajom' érted?
Nem tudom az okát: ugy-e, te se kérded?
Ugy-e meggyógyítasz, nem hagysz tovamennem
Istentagadással lázadt kebelemben?»

Megremegett ajka, kipirult a képe,
Tompá zokogásba csuklott a beszéde;
Nyugodtan előtte isten fia áll,
Jobbját fölemelve sebhedt homlokára —
Csöndesre fojtotta lehét a sok ember,
Alkonyati fényben ragyogott a tenger,
Aranyburok égett a születő esten
S halk susogó hangon így szóla a Mester:

«Íme a homlokom tövis összeszúrta,
Oldalamat dárda, kezem át szeg fúrta,
Magam is szenvedtem, magam is véreztem,
Magam is roskadva vittem a keresztem.

Ne akarj a földnek fordítani sorján,
Keresztre jutsz, bárha isten fia volnál,
Jaj az istennek is, ha van szive gyöngé,
S embermegváltani ideszáll a földre.

«Boldogok a gyengék, a lelki-szegények,
Akik vakon hisznek és vakon remélnek!
Nem nyilik, csak annak, az én Atyám háza,
Aki uras szívét szolgára alázza.
Nem is hallom a szót, csak ha nem szól fennen,
Meg sem is válthatom, csak aki hisz bennem; —
Néked hiu balhit, hitető káprázat:
Annak vagyok isten, aki föl nem lázad!»

M A R G I T.

Faust :

Azért szeretsz, ugy-e, mert szép vagyok,
Mert a szememben ifju tűz ragyog
S erős vállamra vonva homlokod,
Azt mondom, amit a papod szokott,
Azért szeretsz, ugy-e, mert bennem látod
Az üdvöt és a boldogságot ?

Nos tudd meg hát : a kar, amelybe vonlak,
Titokba vén, titokba fonnyadt,
S mik barna fürtökben verik e vállat,
Titokban őszek már a szálak ;
Amely oly izzóan sohajt,
Titokban jéghideg az ajk,
Hazug a szemem, ha ragyog,
Titokba tán már halott is vagyok.

Boszorkányfőzte undok bájital,
Attól vagyok csak fiatal,
A mának árát adom holnap,
Eladtam lelkem a pokolnak.

Igen, az Úr ellen pártot ütöttem,
A Gonoszszal kötést kötöttem,
Az üdvösségből ki vagyok úzve
Örök romlásra, gyeheennatúzre,
S aki velem tart, nem lesz boldog,
Amit érek, mindent megrontok,
Magammal mindent veszni rántok,
A lehem bűn, a csókom átok —

S te? — párja lennél te az aggnak,
A bűbájosnak, a hazugnak,
Az ördögösnek, a gonosznak,
A megrontónak és a rossznak,
A kárhozónak, a pártütőnek?

Margit:

Szeretlek, Henrik, nem félek tőled.

—

REGÉNY.

Síró kicsinyétől meglopta a gondot
S ölte sűrű fátyolt, hogy szökve ne lássák
Nekem adta testét, nekem adta lelkét,
Térde remegését, szíve dobogását.

Megcsalta miattam az egész világot
S viselte a vádat, mikor gyanu érte,
Erény sziszegését, gúnynak vihogását
Ágyunkra borulva néma daczczal tűrte.

Fölkeresett nappal, befogadott éjjel,
Örült, ha féltettem s féltett ő is engem,
Mégis a csókjából valami hiányzott
S valami keserű volt e szerelemben.

Néha a jöttömre rettenve riadt föl,
Am a fejem ekkor kebelére vonta,
Gügyögve fogott át s gyanakvó eszemre
Hajamon át csókból tüzes esőt onta.

Egyszer oszt' rálestem. Valakivel láttam —
Bíboros, aranyos, alkonyodó nyár volt —
Láttam, hogy szerelmét esengi a férfi,
Megismertem: az volt, kitől hozzám pártolt.

Láttam, hogy elúzi. Meghajlott a férfi
S beletünt az égbe tovamozgó árnya,
Ő meg könnyörögve, rátapadó szemmel,
Rémült szerelemmel pillantott utána . . .

MATER DOLOROSA.

Csillag beragyogta világ megváltóját,
Pásztorok elhozták a magok adóját,
Jöttek azonközben a három királyok,
Szomorúan nézett Mária reájok.
Szomorú sejtéssel teljes vala lelke,
Kicsi Jézuskáját karjára emelte,
Kis feje pihéjét simogatta félve,
Ugy zokogott, sírván, a csillagos éjbe.

«De hamar is jönnek eljegyezni téged,
Alig hogy hallgattam első gügyögésed,
Édes anyád keblén alig tapad ajkad,
Máris a világnak féltő szeme rajtad.

Nem hagynak örülni, nem hagynak pihenni,
Sietsz a latornak megváltója lenni,
Várnak a vámosok, a halászok lesnek.
Alig hogy megjöttél, máris tovavisznek.

«Im, alom a párnád, bölcsőd ez a jászol —
Sohse mosolyogsz majd és sohase játszol;
Hajladoz a pálma, nyilnak a virágok :
Te csak a koponyák köves utját járod;
Másnak erős borral habzik teli serleg,
A te poharad majd csak ürömmel tel meg,
S amikor más forró szerelemtől reszket,
Teneked ácsolják a hideg keresztet!

«A fiam mért lettél, én anya mért lettem,
Hogyha, amit nyertem, máris elvesztettem ?
Az enyim mért lettél, közibünk mért jöttél,
Hogyha nem embernek, istennek születted ?
Siető mentőre, rád a világ számol,
Csak édes anyádnak nem léssz soha gyámol,
Te adod, én adom világ büne árát —
Ebbül az életből csak a halál vár rád!

«Fulladna bár inkább egész világ bűnbe,
Csak értted anyádnak remegése tűnne,
Éhezzen a koldus, veszszen el az árva,
Csak az én fiamat ne vigyék halálra . . .»
. . . Csillag beragyogta világ megváltóját,
Pásztorok letették a magok adóját,
Halkan könyörögtek a három királyok,
Szomorúan nézett Mária reájok . . .

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ÖREGKOR JÖTT RÁM . . .

Öregkor jött rám, virradatra este,
Virágaim a kora dér megeste,
Fagyok leverték és hernyók leették —
Ó bárcsak én is fiatal lehetnék!

Hogy összeomlott a gyerekkorom,
Én összetörve ülök a romon,
Lehúnyó napja olykor rám nevet még —
Ó bárcsak én is fiatal lehetnék!

Gondolkodásra és érzésre agg,
Lemondó szívben egykedvű harag,
Föllobbanó mécs, holt remény felett ég —
Ó bárcsak én is fiatal lehetnék!

Ha úr csak egyszer volna szívemen
Gyötrő talán, de igaz érzelem,
Ha célra törnék, ha szivből szeretnék,
Ha én is egyszer fiatal lehetnék!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

--

A TÜKÖR ELŐTT.

Országos Széchényi Könyvtár

Munkába fogva, gondba elmerülten,
Asztal előtt, tükörrel szemben ültem,
S hogy a fejem tünődve fölkapom,
Képem tűnik föl ott a sík lapon.
A szenvedélyek és a lelki harcok
Küzdőterül választották az arcod,
Rajthagyta mind emlékül a jelét,
Im az redőllik a képről feléd.

Mikor minden légvárad öszeomlott
Gyérült a haj és elborult a homlok ;
Együtt fakult meg a jövőnek álma
Az ajk mosolya s a szem tiszta lángja ;
Szemöldeid közt az a mély redő
Boszúra, dühre emlékeztető,
Szemed alatt mély meg sötét a bélyeg,
Mit odanyomtak álomtalan éjek.
Szájad körül fájdalmas a vonás :
Megkezdte gúny, folytatta tagadás.
Vágyat lemondás, kétség ölt hitet,
Igy tölt el eddig ifju életed,
Csupa csalódás sorakozó láncza
És mindegyiknek arczodon a ráncza
Ott vigyorog torzul, bántón feléd —
El a tükörtől — ó elég, elég.
De kérdem, amig visszaroskadok :
Hát a boldogság mi nyomot hagyott ?

A SZÉPSÉG HÚRJA.

Szemem kitágult, megdobbant szívem,
Szökkenve a vér homlokomnak áradt,
Vonagló bú nyilallt át lelkemen,
Mikor meredten bámultam utánad.

Mint hogyha hang szól, hullámszó, magas
S rá a rokonhúr rezgve visszacsendül,
Láttodra, fényes, büszke tünemény,
A Szépség húrja sírt föl a szívembül.

MINTHA NAPOT . . .

Mintha napot ujat szült volna az ég,
Bámulja tolongva szépségit a nép
És kél a sohajtás az utcza során :
Teremtő nagy isten, mily szép ez a lyány!

S én nézek utána, utamba ha jó,
Mint néz a nagy éjben az elmerülő
Tengerbe lehulló csillagja után —
Teremtő nagy isten, mily szép ez a lyány!

INTERMEZZO.

A Slemil Keserveiből.

Nyájas olvasó, ha egykor,
Amikor még ifju voltál,
Áttanultad a poézis
Czélszerű szabályait,

Ugy tudod, hogy mostan kéne
Gyors erővel, drámamódra,
A csomót, amit kötöttem,
Ujra széjjeloldanom.

S éppen most jutott eszembe
Az, aminek soh'se kéne
Ujraélni a szivemben :
A magam szerelme az.

Anch' io! Én is szerettem,
Engemet meg nem szerettek,
S amikor eszembe ötlük
Ez a fájó szerelem,

Nem tudok mesét bogozni
S nincs erőm, hogy széjjeloldjam,
Nem tudok mást, mint sohajtva
Emlegetni egy nevet.

Itt az *egy-en* van a hangsúly :
Egy nevet, egyetlenegyet,
Melyen kívül semmi névre
Nem viszhangzott a szivem ;

Ezt az egy nevet susogtam
Halk beszédben önmagamnak,
Hogyha keltem, hogyha jártam,
Ha az álom elfogott, —

Ezt az egy nevet susogtam
Lázban égve, vágyban élve
És ez egy név csengésétől
Dalra dal kelt ajkamon,

Ezt az egy nevet susogtam,
Hogyha néha-néha, ritkán
Sors kegyelme, vagy szeszélye
Szembeküldött ő vele,

És amig perfekt causeurként
Médisáltam — az időről,
Titkon ajkam azt rebegette :
Lilian, ó Lilian !

Vége annak az időnek ;
Nem sohajtok semmi névre
És az égő szerelemnek
Istenucsce vége már.

Hogyha néha-néha látom
Bálriportban, tomboláknál,
Vagy egyéb ily alkalomkor
Nyomtatásban a nevét,

A szokottnál hosszasan
Nézem át a hír rovatját,
S gondolom: •Legyen megáldva
Akié volt e riport,

Legyen áldva a szedő is,
Aki ezt a hirt kiszedte,
Legyen áldva a kihordó,
Aki széjjelhordozá,

S legyen áldva a kis szőke
Főnek minden aranyszála,
Áldva a két drága szemnek
Kéksugarú mosolya,

Áldva tánczos lábacska
Minden apró libbenése! . . .
Igy merengek el sokáig,
Ám a szívem nem sajog.

ÉS A SZÍVEM FÖL SE DOBBAN
Majd ha férjhez menni látom,
Az se bánt, ha mással nemz is
Fiakat meg lányokat . . .

Óh de félek, hogy, ha majdan
A halálos ágyra rogytam,
S az idő int, hogy siessek,
Mert nagy út vár még reám,

Hogy majd akkor nem búcsúzom
Senkitől, akit szerettem,
S megtagadja ellenimtől
Ajkam a bocsánatot,

S istennek nevét se hívom —
Félhalottan, végsohajjal
Átsohajtom a halálba:
Lilian, ó Lilian!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

AZÉRT IS.

— *Burns.* —

Ki fejet hajt, amért szegény,
Akár tisztos szegény is,
Pusztuljon a hitvány legény,
Legyünk büszkék azér' is!
Azér' is, csak azér' is,
Ha a munkánk csekély is,
A rang csak a pénz bélyege,
Ember az ércze azér' is!

Akárha étünk pusztá csont,
Ruhánk darócza szőr is,
Járjon selyemben a bolond,
Ember az ember azért is!
Azért is, csak azért is,
A fény ha égig ér is,
A tisztas ember, bár szegény
Király ő csak azért is!

Nézd azt a bamba nagy urat:
Akármilyen régi vér is,
Szaván ha százak hajlanak,
Tökfilkó csak azért is!
Azért is, csak azért is,
Ha csillag rajt', ha vért is:
A független jó férfit
Ránéz s nevet azért is!

Lovagot övez a király,
Grófot, bárót, vezért is,
De tisztas embert nem csinál,
Gaz a gaz csak azért is!

Azért is, csak azért is!
Rangot, gögöt ha sért is,
Az érdem és a tiszta sziv
Külömb rang csak azért is!

Kérjük tehát az ég urát,
Hogy adja meg azért is:
E földtekén a sziv s erény
Kinyerje a babért is!
Azért is, csak azért is,
És úgy is lesz, azért is,
Hogy ember embert, valahány,
Testvérnek néz azért is!

KÉTFÉLE SZERELEM.

*. . . Szeretlek, mert szenvedsz,
Szeretlek, mert szánlak!*

Czóbel Minka.

Álmodozó dalban elmerül a lelkem,
Szemem könnybe lábad :
Ó milyen ábrándos, ó milyen irgalmas
Szerelme a lyánynak!
Fölibe omolva élet viharában
Megsebezett fának,
Suttogja rajongva : Szeretlek, mert szenvedsz,
Szeretlek, mert szánlak!

Ó de aki később küzdi ki szerelmét,
Könnyet ne fakaszson!
Tehetős épségen, daliás szépségen
Gyúlad föl az asszony.
Józan okossággal feléje se néz a
Tönkrejutott fának,
Ajakát biggyeszti: «Nem tudlak szeretni,
Az is szép, ha szánlak!»

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

SZERELLEM.

Eszembe jut, amit felejtett,
Fölemelem, amit elejtett,
Megőrzöm, amit eltapos,
Vigasztalom, ha bánatos,
Nem búsitom, mikor nevet,
Azt emlitem, akit szeret,
A kis kabátját rásegítem,
Nem szenvedélylyel, de szelíden,
Hozzá csak újjhegygyel sem érek,
Szerelmet tőle sohse kérek
És nem is vallok sohasem —
Ó milyen forrón szeretem!

—

KEDDEN MEG PÉNTEKEN.

A szamovár zümmögve méláz
Egy csöndes éneken :
Legszebb dalom hiába fújom
Kedden meg pénteken !

Búsan pirúl a hajsütővas
A kék lángnyelveken :
Nem köllök én már senkinek se'
Kedden meg pénteken !

A gombostűk picziny fejükkel
Bólongatnak nekem :
Hiába vársz, hiába várunk
Kedden meg pénteken !

S én rózsát rakok asztalomra
S az ágyat megvetem,
És sírva csókolom a párnám
Kedden meg pénteken !

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

SZERELMES LEVELEK.

I.

Te bálba mentél, én rád gondolok:
Az ajkad, édes, kire mosolyog?
A pillantásod, édes, kin veszett?
Kinek kezében van kicsiny kezed?

Veled mulat megannyi idegen,
Ki lett közülök úr a sziveden?
Benn zene szól, mig künn sivít a szél —
Meglitted-e azt, akit keresél?

Legyen megáldva, aki megszeret,
Éleszsze újra holt jó kedvedet,
Duzzadt erőben tartsa isten őt,
Hogy kellemessé tegye a jövőd',

S ha orra hosszú és a lába görbe,
Ne nézzen akkor sohasem tükörbe,
Zsebébe, mondja Sekszpír, pénzt tegyen,
A homlokán szarvakra hely legyen,

Legyen az orrán arany csiptető,
Legyen a módja magakellető,
Folyjon vele mindvégig jól dolgod,
Egyszóval, édes, legyél vele boldog!

II.

Szereti nagysád a nyugalmat?
Nos, éntőlem már nyugton alhat.
Félve ne álljon arra készen,
Hogy magam érte elemésszem.
Kinőttem abból, higgye meg,
Hogy asszony bolondja legyek,
S okos vagyok én arra szörnyen,
Hogy magam' asszonyért megöljem.
A fogam már nem egyre vásik —
Eh, egyik olyan, mint a másik.
Ez állandó, az meg szeszélyes,
Ez ártatlan, az meg veszélyes,
De egyben mindannyian egygyek.
Hogy kábitó gyorsan felednek.

Az ajk, melynek ma csókját ajkad iszsza,
Holnap biggyedten köszön neked vissza,
S a szem, mely tegnap lázban értted égett,
Holnap közönnyel meg sem ismer téged.
Utána nézhetsz kábultan, meredten :
Ez volna az, akit tegnap szerettem ?
A büszke termet, mely göggel haladt ott :
Igaz, hogy tegnap keblemen vonaglott ?
De ugy lehet, hogy oszt harmadnapon,
Ha kérem, várom, bánom, faggatom
És a nyelvem elég gyorsan pereg,
A régi szivre újra rálelek.
Hiába feddsz meg intesz, angyalom,
Hiába is rólad lemondanom,
Hiába köny, kérés, hűség, erény :
Meg nem halok, mig nem voltál enyém !

TE VAGY . . .

Te vagy az én édes madaram,
Fényes tollú, álmatagon szálló,
Sohse hittem, hogy, ami leköt,
A kezemben lesz egyszer a háló!

Te vagy az én mámorlehelő
Ingó-bingó piros rózsaszálam,
Sohse hittem, remegő virág,
Hogy valaha itt pompázol nálam!

Fönn az égen jár a teli hold,
Kergetőzik a sok fürge felleg,
Kandikálnak a kis csillagok,
Rád nevetnek, engem irigyelnek.

Hadd takarom el a szemedet
Féltő, tiltó, hevülő kezemmel,
Forr a vérem, hogyha belenéz
Mindenféle csiribiri ember!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

MI REMEG . . .

Országos Széchényi Könyvtár

Mi remeg a levegőben ?
A kikelet, édes,
Nem is kérem, nem is várom,
Csak teveled, édes.
Nincsen szavam, kiapadtak
A könnyeim, édes,
Némán kérlek, szemmel kérlek :
Légy az enyim, édes !

Ha örömbül, vigalombul
Kimaradtam, édes,
Győzödelmet, diadalmát
Nem arattam, édes :
Fiatalság koszorúja
Még az enyim, édes —
Gyere hozzám, szép szerelmem,
Légy az enyim, édes !

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A RUBENS ASSZONYA.

Vonagló válla, gödrös arcza
Észbontó, mint a babona,
A szeme tenger, haja hullám :
Ilyen a Rubens asszonya.

Ismertem én is egyszer ilyet,
Ha nem is Holland volt hona,
Boszorkányos szép volt ez asszony,
Szép, mint a Rubens asszonya.

Hiába rontott rá az ifjak
Forró, furfangos ostroma:
Szilárd maradt és rendületlen —
Az ő, a Rubens asszonya.

Hiába üldte don Juán is,
Ki ezer asszonyt befona,
Elkergette és kinevette
Szegényt a Rubens asszonya.

Egy szép napon a szentegyházban
Tömjén száll, zúg az orgona,
Kegyesszívvel a szent misére
Siet a Rubens asszonya.

S im, egy lovag jó szembe véle,
Valami hunczvut katona,
. . . Utána kábán megigézve
Nézett a Rubens asszonya.

Kettesbe tüntek a kis házba,
Holott a lovag otthona,
És — kijövet örök hűséget
Esküdt a Rubens asszonya.

Ám a lovag egyet nevetve,
Bucsúszó nélkül ment tova,
Fütyülve, vissza sem tekintve —
Igy járt a Rubens asszonya.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VALLOMÁS.

Valami jámbor filozopter —
Igy mondta, édes, el nekem,
Követte önt, megszólította
S ön elkergette ridegen,
És a szegény zavartan így szólt —
Jaj, szinte hallom, mint dadog:
«Ó szép asszony, maga milyen szép
S én milyen ostoba vagyok!»

Nevettünk a szegény bolondján,
Akin ilyes megeshetik,
Én különös nagy felsőséggel
Gondoltam rá — pedig . . . pedig . . .

Hogy is volt csak, mikor a multkor
Magunkra voltunk, ön velem,
S hullámozó vágyunk tengerébe
Merült napunk, az értelem ;
Arczunk pirult, úgy mint az égbolt,
Mikor a nap tengerbe tünt,
Nem volt közöttünk semmi válasz,
Csak lihegő lehelletünk ;
Az ajka, forró nedves ajka
Csak gyenge tilalomra nyilt
S a szeme kékje izzva esdett :
Tegyem meg, amit ajka tilt

És ekkor én egy rossz szavára,
Mit valahol olvashatott,
Amit magával csak az illem
Vagy a kötődés mondatott,

Fölugrottam, eléje álltam
Vágygyal meg daczczal ajkamon,
És gúnyos meghajlással szóltam :
Amint kívánja, asszonyom !
Aztán köszöntem és elmentem
És maga meg mennem hagyott —
Ó szép asszony, maga milyen szép
S én milyen ostoba vagyok !

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TALÁLKA.

S hogy végre rátaláltam este
És száz közül szemem kileste,
Mohón elkaptam a kezét ;
De ő vigyázva és ijedten
Kacsóját visszakapta sebtén
S aggódva nézett szerteszét.

Mig a kezed kezembe' tartom,
Kóbor kísérod ott a sarkon
Hadd vicsorítsa ránk fogát ;
Szeretlek örült szerelemmel,
Örüljön annak minden ember,
Ha nem, hát kösse föl magát!

Minden csöppet imádok rajtad :
Vonagló nedves hazug ajkad,
Tilalmaid és bocsánatod,
Könnyes szemednek néma szóját,
Sovárgó lelked mélabúját
És töredelmes bánatod ;

Szerettelek, mikor csak messze,
Te fénybe, én homályba veszve,
Lemondó szemmel néztelek,
Majd vakmerően és kevélyen
Száz árkon át és száz veszélyen
A karomba ígéztelek ;

Szeretlek most, hogy fölocsudva,
Eszmélve, megrettenve, futva
Kezed zokogva tördeled,
Szeretlek, mert bűn a szerelmem,
S miatta sajgó gyötrelemben
Rámront a lelkiismeret ;

Szeretlek, mert, mikor kísérlek,
Szemedben megrémül a lélek
És hogyha nem látsz, elfeledsz,
Mert büszke főmet megalázod,
Mert hiu lelkem meggyalázod,
Szeretlek, mert te nem szeretsz !

Szeretlek, mert miattad vérzem,
Szeretlek, mert miattad érzem
A poklot lábaim alatt —
Hiába futsz, hiába késel,
Én egy utolsó öleléssel
A kárhozatba rántalak !

MEGNYUGVÁS.

Szoktam biz én is — mért ne szoknám —
Asszonyok után bomlani,
Bár jól tudom, ezüstös övük'
Nem én fogom megoldani.

Megbolygat engem is a kérdés :
A létnek nagy rejtélye mi ?
Bár jól tudom, a hüvelyéből
Nem én fogom kifejteni.

Énvélem is száguld a földgömb
A messze mindenségen át,
És jól tudom, e rövid éltet
Eltöltöm, de nem élem át.

—
OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A SLEMIL KESERVEIBŐL.

I.

Gyere hozzám.

•Gyere hozzám, ha az éjnek
Sűrű fátyla rejt vigyázva
S álmodó fák méla árnya
Eltakarja utadat —

•Gyere hozzám, senki, senki,
Meg ne tudja, meg ne lássa,
Meg se sejtse gondolatban,
Hogy mi boldogok vagyunk!

«Vagy ha sért a titkolódzás
És ha dacz köll a szivednek
S nem törődöl a világnak
Szisszenő száz nyelvvel:

«Gyere hozzám, ha az égnek
Csillagmécse már kiégett
S fönnvirasztva ablakomnál
Várom a kelő napot,

«Gyere hozzám nyári hajnal
Illatában, lágy hevében —
Szerelemre, ölelésre
Tárva áll a két karom . . .»

II.

Fölébred bennem . . .

«Fölébred bennem a vadállat,
Ha az utczán szemben talállak,
Az arczom hozzád oly közel,
Hogy érezhetnéd, mint tüzel
És köszönő karom remeg
A vágytul, hogy öleljelek —
Mi volna, hogyha rád rohannék,
Ajkadra csókra csókot adnék ?

Mi volna, hogyha üldenék,
Tépnék, halni küldenék ?
Ha elkékülne hónyakad
Szoritó ujjaim alatt
S a miattad szenvedt sok órát
Piros vérrel magad lerónád ?
Ó hogyha egyszer ezeket
Az éveket meg perczeket,
A napokat meg éjeket
Melyekben szívem vérezett
Romlásomon, célom feledtén :
Ha rajtad őket megvehetném !
Ha dühöm égő indulatja
Öklözne, tépne, fojtogatna
És ami bennem forr, a méreg
Szived kirágva ölne téged !
Vagy azt hiszed, nem vagy hibás ?
Nem bűn a báj, a csábitás ?
Nem orv, ki védtelenre tör ?
Nem gyilkos, aki szívet öl ?
Tűnnél elémbe, hogyha leslek,
Jönnél felém, mikor kereslek,

Tünnél elém, jönnél felém,
Lennél enyém, lennél enyém !
 Úgy, úgy teszek ! ha úgy esett
Hogy újra látlak, rád lesek,
Rádrohanok és rádtörök
És csókolok — meg jó : ölk.
Az ögyelgő nagy csőcselék,
Mely észre sem vett tán elébb
Mig átrohantam sorait
Utánad ott, utánad itt :
Csak hadd ijedjen és hadd álljon,
Hadd nézzen és hadd kiabáljon —
Hogyha nem üdvözülhetek,
Kárhozzam el, de teveled !
Bünhődnöd kell, mert nagy a vétked,
Hogy oly nagyon szeretlek téged !»

III.

Vége.

«Vége a meddő sohajnak,
Vége a szerelmi dalnak,
Aki egyre azt daloltam
Szerelemről ajkam hallgat.

Nem kívánlak vissza többé,
Álomcsókok, álmrózsák,
Képzeletnek tengerénél
Többet ér egy csepp valóság !»

—

EMLÉKKÖNYVBÉ.

Nincsen poéta, akinek ne fájna,
Ha lába csámpás és görbe a szája,
Ha ripacsoktól képe tarka-barka
S az orra nem is orr, hanem uborka.

Fáj, ha az asszony versed' szereti,
Uri személyed meg nem köll neki;
Füst a dicsőség, zöldség a babér,
Egyetlen egy csók százszor többet ér!

HA EGYSZER IS . . .

Ha egyszer is megmozgatám
A hirnek pergő dobját,
Ha egy igazi férfi is
Nekem nyújtotta jobbját,

Ha elpirult egy asszony is,
Mikor a csókját kértem,
Akkor nyugodtan múlok el,
Mert nem hiába éltem.

HA TE UGY SZERETNÉL . . .

Ha te úgy szeretnél
Ahogy én szeretlek,
De sohase volna
Nevető jókedved!

Nyugodatlan szívvel
Párnádra omolva,
Se napod, sem éjed —
Nyugtod sohase volna,

Fejed lehajolna
Csüggetegen, árván,
Mindig érttem sirnál,
Mindig engem várnál!

—
OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OLYAN VAGY . . .

Olyan vagy, mint a csillag:
Mélán világító,
Epesztő, szende és más
Világba csábító.

Tűz ég a kebeledben,
S a fényed nem meleg —
Azért ragyogsz csak nékem,
Hogy el ne érjelek!

DE JÓ IS . . .

De jó is, édes angyalom,
De jó, hogy nincsen szárnya,
Ne őrizném egy perczig is,
Tudom, hogy messze szállna.

Nem hiszem ugyse, hogy szeret,
Tudom, ez is csak álom,
S félve behúnyom a szemem,
Hogy soha el ne szálljon!

JÁTÉK.

Én nagyságollak és önözlek,
Te meg komolyan urazol,
Csupa hidegség, csupa ridegség
Ahogy beszéded hangja szól.

Csupa fenségben ülsz előttem,
Mig adomákkal tartalak —
Tudja az isten, a kezecskéd'
Hogy' kapom én el azalatt —

Öt apró gödrét csókkal boritom
S mire remegve leteszem,
Te ugy hisz, hogy kedves barátom,
S én ugy hílak hogy édesem!

—
OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

MIRE GONDOLSZ . . .

Mire gondolsz, amikor
Megremeg az ajkad ?
Milyen gondnak a köde
Fátyolozik rajtad ?

Hova vész el a szemed
Végnélküli tájba ?
Mért, hogy a szemöldököd
Összesiet fájva ?

Homlokodat remegő
Kezedre borítod,
Elboruló fejemet
Kebledre szorítod ?

—
OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

MÁRIS ÁLOM . . .

Máris álom, az is álom,
Hogy egyszer csókkoltál,
Turbékoló galambpárom,
Szép szeretőm voltál ;

Máris álom, az is álom,
Hogy egyszer öleltél,
Rebegésre, susogásra,
Szerelemre keltél!

Ahol veled együtt voltam
Valamikor . . . nyáron . . .
Azt a partot, azt az erdőt
Ujra összejárom;

Fűre, fára, falevéltre
Gyöngyharmat gyülemlék,
Az eget is megrikatta
A sok édes emlék!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

LEHET . . .

Lehet, a szívem parazsa
Theát forralni sem elég:
De ami heve megmaradt,
Csak értted ég, csak értted ég.

Lehet, az izlésed szerint
Adónisz éppen nem vagyok :
De ha a lábam kurta is,
A szenvedélyeim nagyok.

Lehet, méltóságteljesebb
A büszke visszavonulás,
De mikor úgy fáj a szívem,
Ha ajjakad csókolja más!

Üdvözlöm, édes doktor úr,
Igy szólitom meg kedvesed,
Azok a forró ajakak
Az én csókomtul nedvesek.

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

NEM LESZ MÉLLÁZÓ DAL . . .

Nem lesz méllázó dal belőle,
A kedvem bármilyen beteg,
A keserűség kaczagása
Tulzúgja a szép rímeket . . .

Nincs álmom olyan büszke fényes,
Hogy ne szakadna vége is —
Muló a fény, csaló az álmom,
Miért ne csalnál meg te is?

—

BÜSZKESÉG.

A hõn fénylõ nap körében
Ott bolyongnak, ott forognak
Láthatatlan lánczra kötve
A tüzkeblü csillagok.

/ A magányos üstökös csak
Pillanatra hull elébe,
Aztán messze, végtelenbe
Kergeti a büszkeség.

MIKOR ÉSZRE SEM VESZ . . .

Mikor észre sem vesz,
Miért ne kövessem ?
Amikor nem szeret,
Miért ne szeressem ?

Ha a láng elkapja
A pille hibás-é ?
Minek is olyan szép,
Amikor a másé ?

NE FÉLJEN . . .

Ne féljen hát olyan nagyon :
Hiszen csak látni akarom ;
Hisz nem akarok egyebet,
Mint amit bárki megtehet,
Nem árt az másnak, csak nekem —
Bolond vagyok, hogy szeretem !

Bolondság, higgye meg nekem,
Hogy oly bolondul szeretem —
És ha már ennyire jutottam,
Nem nyögtem és nem nyavalyogtam,
/ Hogy lába elé nem omoltam
Nem kértem és nem ostromoltam !

Hogy érzésrejtő szók helyett
Nem irtam gyengéd verseket,
Tele sohajjal, holdvilággal,
Szívet hajlító mélasággal, —
Ki tudja, tán az ily dalon
Szívébe száll a szájalom!

Vétkezni, mint a kis gyerek,
Még gondolatban sem merek ;
A multakban ha volna bűnöm,
Vezeklésül magát kerülöm,
Ha lát, bátran, nyíltan nevessen,
Nevessen ki és ne szeressen !

SOSEM KIVÁNTAM . . .

Sosem kívántam embertársam
Házát, ökrét meg szamarát,
Éntőlem gyűjthet pénzt rakással
Az ildomos felebarát ;

S a tizedik parancsolattal
Mégis bajom van énnekem :
Jaj nékem, bűnös indulattal
A feleségét szeretem !

VÁGYÓDVA . . .

Vágyódva nézek én magára
És ez bizony bűnös dolog —
De ki gondol a bibliára,
Mikor a szive háborog?

És megvallom, nem tiszteletből
Nézem, várom, meg követem,
Nem tisztelem talán eléggé,
De szeretem, de szeretem!

MINT HOGYHA . . .

Mint hogyha könny se vón a földön
S nem vón álmatlan éjszaka,
Olyan nyugodtan, tisztakéken,
Oly nyiltszeműen néz maga.

És mintha más, mint por meg nátha
Nem volna a föld kerekén,
Olyan vigyázva, tétovázva,
Oly szemlesütve járok én.

HA ELBUCSÚZTAM . . .

Ha elbucsúztam tőled százszor is,
Ha már lemondtam rólad százszor is
S egy szebb jövőről százszor is letettem,
Még visszavárlak téged másszor is.

S ha jöttödöt hiába várom is,
És a reményem hogyha álmom is,
Hadd álmodom tovább a boldogságról,
Akár megrontó csalfa mámor is!

—

AKÁRHOGY . . .

Akárhogy' elszorúl a szív :
Nagyobb a vágya, szenvedélye,
S a büszkeség tiltó szava
Elcsöndesül hívó reményre.

S mi válik abbul, hogy magát
A büszke lélek megalázta ?
A szemben megtörött sugár
S a homlokon néhány barázda.

HISZEN TUDOM . . .

Hiszen tudom, én vagyok a hibás,
Megáldaná százszor szelid szemed'
Helyembe más,
Megáldaná irgalmas ajakad,
Mely szánva csókol, bárha nem szeret,
De nékem a szívem belépszakad!

—

MÉRLEG.

Az égető könny is leszárad,
A nyugtalan vér is kifárad,
Az esdő szó is megszakad —
Szép asszony, sohse féltsd magad!

Ha csak egy csöppet tetszem néked,
El nem kerülöd vereséged;
Büszke ne légy a nyert csatára:
Nem vagy te hős, én vagyok gyáva!

HALOTTAK NAPJÁN.

— *H. v. Gilm* —

A rezedát tedd árva asztalunkra,
Hozd, ami őszi rózsa van, élém,
S hadd susogunk a szerelemről újra,
Mint egykor május idején.

A kezed add, hogy titkon megszorítsam,
Ha látják, lássák — sose bánom én,
Csak pillantásod újra beboritson,
Mint egykor május idején.

A sír is mind virágzik és kigyúl ma,
A holtaké e nap, e nap enyém;
Jer a szívemre, légy az ényim újra,
Mint egykor május idején.

—
OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

SAPPHICUM.

Bölcsesség többé nem igézi elmém,
Nagyravágyástól se hevül a keblem,
Nékem a fénylő nemes értelemnek
Napja se lángol.

Éj borult rám, éj, melyen által mélán
A szerelmes vágy lobogó, epezítő,
Könnyelindító, sohaj-elröppentő
Csillaga fénylik.

ÉJ.

Sejtelmes nyári éjszakán
Kábultan álmodom veled,
Itt érzem égni arczodat
Fáradt szivem felett, édes,
Fáradt szivem felett.

Káprázatos homályon át
Felém csillog fehér fogad ;
Szomju ajakkal, volt idő,
Csókoltalak sokat, édes,
Csókoltalak sokat.

És izzó száz csóкод helyén
A homlokom ma is meleg —
Nem igaz, úgy-e, nem igaz,
Hogy elvesztettelek édes,
Hogy elvesztettelek ?

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

JULIÁHOZ.

— *Musset* —

Kérdik, mért, hogy az utczát róva,
Járok bámészan barangolva,
Szivar a számban untalan;
Az ifjuságom hogy' fecséltem
És három éves renyhességben
Hány éjem tölt álomtalan!

Ó Júlia, nyujtsd csókra ajkad,
Vad éjek sápadt színe rajtad,
Nyomuk ott fonnyad ajkadon;
Frissítsd föl lehed illatával,
Csókolj a vérfényű korállal
Én áfrikai angyalom!

A kiadóm is jajveszékel,
Hogy gépe áll munkára készen,
Mért hogy az ényim szünetel?
Több tisztos ur, klubok csudája,
A végemet biztosra várja,
Hogy nem épülök soha fel!

Ó Júlia, ittunk a mult nap,
Nézz utána spanyol borunknak,
Belőle vaj' maradt-e még?
Ó Júlia, az ajkad éget,
Eszeljünk ki egy örültséget,
Melytől testiink-lelkiünk elég!

Mondják, láttomra szinte félnek,
Csak hálni jár belém a lélek,
Bamba vagyok meg szintelen;
A fáradsággal ha fölérne,
Elküldenének Sainte-Helène-re
Halálos rákkal szívemen.

Ó Júlia, légy arra készen,
Hogy egy nap elégek egészen,
Úgy mint Heraklesz hamudott ;
Miattad a halálnak írva,
Oldd meg ruhád', szép Dejaníra,
Hogy a máglyámra hadd jutok !

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BÖLCSŐ ELŐTT.

Erre ringó, arra ringó
Kicsi bimbó, rózsabimbó,
Aludj fiam, édes —
Szívom ajkad rád omolva,
Mintha apád ajka volna,
Ez is olyan édes.

Szőke pillád hogyha lebben,
Ismerősöm a szemedben
Az a kék igézet :
Benne csillog már a színe
Benne villog már a bűne,
Ahogy apád nézett.

Fogsz-e, mint ő, széles vállal,
Büszke fővel, biztos lábbal
E világon járni ?
Síma szóval, józan észszel,
Hideg szívvvel, forró kézzel
Martalékra várni ?

Fogsz-e kérni, fogsz-e ríni,
Esküvéssel istent híni,
Esdeni, szavalni,
Erre nézni, arra nézni,
Gyenge szívet megigézni,
Balga asszonyt csalni ?

Fog-e az az asszony akkor
Reggel, este, virradatkor
Teutánad sírni,
Minden bűnt és csalfaságot,
Mindent gúnyt és minden átkot
Temiattad túrni ?

Értted halni, értted élni,
Megcsalódva is remélni
Lesz-e olyan édes? —
Erre ringó, arra ringó
Kicsi bimbó, rózsabimbó,
Aludj fiam, édes!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VELENCZEI ÁLOM.

Országos Széchenyi Könyvtár

A visszapattant tengerszíni fény
Megtört a Lido sárga fövényén
S a tikkadt légben ingva, ringva, lengve
Kévéstül ugrott káprázó szemembe.
Hanyatt feküdtem a puha fövényben,
Lábtul a város és fejtül a tenger,
Untam Velenczét vizestül, meséstül
És fáradt voltam a sok pihenéstül.

Nem látva, sejtve csak a kupolákat
A kémlelésbe szemem belebágyadt
S álmatlan éjtül, napvilágtul égve
Vigasztalan meredt a déli égbe.
És im, a távol szemhatár fölött
Sűrülve testet ölt a lenge köd . . .
Fehér kar . . . kék szem . . . bársonyfödte láb . . .
Félig álom és félig délibáb.
Száz képen láttam, szobrokon csudáltam,
Nem is kerestem, mégis megtaláltam,
Szívemnek új, szememnek ismerős:
Szép asszony, délczeg, bájos és erős,
Palást a vállan, bíbor, noha foszlány,
Lábánál gunnyaszt a szárnyas oroszlán,
Mosoly szemében, fájó, noha édes,
Vonagló ajka némán is beszédes:

«Rossz helyre jöttél, ha pihenni jöttél,
A vásárról vásárra menekedtél,
S a lelkeimmel ha rokon is a lelked,
Énbennem is csak rabtársára lelhet.

Nekem is kín az élet, amit élek,
Én bennem is sajog a büszke lélek,
Az én fényem is csak pénzért ragyog :
Én is csak olyan nyomorult vagyok !
A fürge fránsz, a lassulábu angol
Bejár, kikémlél, át meg át barangol,
A mord brezil, a nyálkavérü német
Kutatja lépem, májam és vesémet,
Ugy henczeg, vihog és pöffeszkedik,
Szobámban hat széken terpeszkezik,
Ásitva lomha lábát szétveti,
Fitymálló szájjal pénzét csörgeti . . .
És én egyformán jól fogadom őt,
Az átutazót és az ittülőt —
Követel, parancsol, sohase kér
S én — megadom, mert drága a kenyér !
Fárasztó nappalok, bágyasztó esték,
A két orcámrul lekopik a festék
És ebben a vásári szeretetben
Szívül szeretni szinte elfeledtem.
Pedig van bennem egy romlatlan ér,
Van bennem egy csöpp régi, tiszta vér.

S ég benne vágy nevetni és szeretni,
Egy tiszta csókban tisztává lehetni —
Jer a szívemre hasadó sziveddel,
A kebelemre sajtó kebeleddel,
Jer a karomba csüggedő karoddal,
Az ajakamra elhaló daloddal . . .»

«Nem, nem megyek, kiálték fölugorva,
Ne láss te is fetrengenem a porba',
Meg ne alázz te is, te aljas asszony,
Örök károm, ha pillanatra hasznom!
Én a szeretőd, én a te rabod?
Nem, arra még tulságos jó vagyok!
Utszéli szépség, tengerszéli czéda,
Jövömenőnek kínálkozó préda,
Szemed fölött kigyó a két szemöldök:
Merülj el, foszolj szét, te vagy az ördög!»

A testem égett, a lelkem didergett,
S ödöngve, mint akit a bűne kerget,
Gyalog, kocsin és ringó csolnakon
Jártam a vízen és a partokon,

S végre lihegve, kábultan, ziláltan
Magam egy csöndes templomban találtam.
Elült a tömjén, elhangzott a zsoltár,
Gyertyátalan homályban állt az oltár,
Fölötte volt csak egy tenyérsnyi fény
Az istenanyja hófehér kezén.
S én fölzokogtam elibe omolva :
«Szépséges szűz, fehérkezű Madonna,
Romlott a testem, mételyes a lelkem,
A Gonosz üldöz : szabadíts meg engem !
A kincseimet vásárra czepeltem
És uzsorába adtam ki a lelkem,
Megmartam orvul, aki szeretett
S imádtam azt, aki kinevetett,
Megcsaltam, aki rám bizta javát
És hitszegőnek hittem a szavát,
A bűnömnél csak a kinom nagyobb :
Megcsalt csaló, elárult kém vagyok !
A szerelem, a bűnös szerelem
Az tett rosszá és bánt rosszul velem,
Szivembe zsong és a fülemben csendül —
Ó válts meg engemet a szerelemtül !»

S az istenanyja hófehér kezén
Czikázva rezzent meg az égi fény,
Szemébül a szelidség tovattűne:
«Bűnre születted, sülyedj el a bűnbe!
Nem vagy megbánó, nincs itt a helyed,
Hazudsz, szeretsz : a bűnöd' szereted!»

S én fellázadva pattantam föl újra,
S ujjongtam a szabadba szabadulva —
Lángolt az ég, lángolt a viz s odább
Biborban égtek márványpaloták.
Alant, egy görbeorru gondolán
Szerelmes pár ült egymás oldalán,
Szerelmes szívek dobbantak titokba,
Szerelmes térdek értek össze lopva,
Szerelmes volt az ég, a lég, az ember
Távulnan halkán mormogott a tenger . . .

TARTALOM.

	Lap
Éli, éli, lámá sabaktáni	7
Filozófia	9
Nevrose	12
Margit	17
Regény	19
Mater dolorosa	21
Öregkor jött rám	24
A tükör előtt	26
A szépség húrja	28
Mintha napot	29
Intermezzo	30
Azért is	36
 Ignotus: Versek.	 8

	Lap
Kétféle szerelem	39
Szerelem	41
Kedden meg pénteken	42
Szerelmes levelek	44
Te vagy	48
Mi remeg	50
A Rubens asszonya	52
Vallomás	55
Találka	58
Megnyugvás	61
A Slemil keserveiből:	
I. Gyere hozzám	63
II. Fölébred bennem	65
III. Vége	68
Emlékkönyvbe	69
Ha egyszer is	70
Ha te úgy szeretnél	71
Olyan vagy	73
De jó is	74
Játék	75
Mire gondolsz	77
Máris álom	79
Lehet	81

	Lap
Nem lesz mélázó dal	83
Büszkeség	84
Mikor észre sem vesz	85
Ne féljen	86
Sosem kívántam	88
Vágyódva	89
Mint hogyha	90
Ha elbucsúztam	91
Akárhogy	92
Hiszen tudom	93
Mérleg	94
Halottak napján	95
Sapphicum	97
Éj	98
Juliához	100
Bölcső előtt	103
Velencei álom	106

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Singer és Wolfner kiadásai Budapesten

	frt
Beniczkyné B. L. Anyajegy, füzve	1.20
kötve	2.—
— Egy szegény leány története, füzve	1.20
kötve	2.—
— Herczegi korona, 2 kötet, füzve	2.40
kötve	4 —
— Családi hagyomány, 3 köt., füz.	3.60
kötve	6. —
— Öt óraker, füzve	1.20
kötve	2.—
— Megkésett fecske, 2 kötet, füzve	2.40
kötve	4.—
— A titok, füzve	1.20
kötve	2.—
— Edith, szinmű	—50
— Divatos házasság, szinmű	—60
Bogdányi. Pupák uram	1.—
Bródy S. Faust orvos, 2. kiadás	1.20
Carmen Sylva. Tábori posta, finom kiadás, diszkötésben	2.50

Singer és Wolfner kiadásai Budapesten

	frt
Csepreghy F. Összes művei, 5 köt.	5.—
Czobel Minka. Ujabb költemények	2.—
— Maya, költemények	1.—
— Fehér dalok, költemények	1.50
Dosztojevszky. Raszkolnikow, 3. k.	4.50
Fain! Java adomák ; olcsó kiadás50
Gabányi Á. Az asszony természet- rajza60
Gárdonyi G. Novellák60
— Tárczák60
— Novellák, tárczák, kötve	1.40
— Április, költemények	1.20
Gonda D. Ágnes, regény	1.—
Gyarmathy Zsigáné. A havasok al- ján, elbeszélések, diszkiadás	1.60
Herczeg F. Fenn és lenn, 3. kiadás	1.40
kötve	2.40
— Mutamur, 2. kiadás, füzve	1.40
kötve	2.40
— Gyurkovics leányok, 8. kiadás	1.50
kötve	2.50

Singer és Wolfner kiadásai Budapesten

	frt
Herczeg F. Simon Zsuzsa, 3. kiadás	
füzve	1.60
diszkötésben	2.50
— A dolovai nábob leánya, színmű	1.20
kötve	1.80
— A három testőr, vígjáték, füzve	1.20
kötve	1.80
— Napnyugati mesék, füzve . . .	1.50
kötve	2.50
Jankovich Gy. Carmela, színmű . . .	2.—
Justh Zs. A puszta könyve	1.—
— A pénz legendája	1.40
— Gányó Julcsa	1.20
— Fuimus (sajtó alatt)	—.—
Kabos Ede. Harakiri	1.—
Kenedy Géza. Szénrajzok, füzve . . .	1.50
kötve	2.50
Komócsy J. Szerelem könyve, 3. kiad.	
füzve	1.50
diszkötésben	2.50
Kövér Ilma. Vadrózsa kisasszony . .	1.20

Singer és Wolfner kiadásai Budapesten

	frt
Kozma A. A tegnap és a ma 3. kiad.	1.50
kötve	2.50
— Versek, füzve	1.40
kötve	2.—
— Próza, füzve	1.40
kötve	2.—
— Versek-Próza, egybekötve . . .	3.60
Lipcsey Ádám. Gyöngyvirág . . .	1.—
— Arnyék	1.—
Makai Emil. Énekek éneke, füzve .	1.50
kötve	2.50
Márkus J. Cigarette-szikrák . . .	— .60
Márkus Miksa. Katalin asszony, 2 köt.	2.—
Marlitt E. A vén kisasszony titka .	2.—
kötve	2.80
— Gizella grófnő, füzve	2.40
kötve	3.20
— Pusztai királyleány, füzve . . .	2.40
kötve	3.20
— Aranyos Erzsike, füzve	2.—
kötve	2.80

Singer és Wolfner kiadásai Budapesten

	frt
Marlitt E. Második feleség, —	
füzve	2.—
kötve	2.80
— Bagolyvár, füzve	2.—
kötve	2.80
— A keresk. tanácsos házában	2.40
kötve	3.20
— A Schilling-ház, füzve	2.40
kötve	3.20
— A gránátköves asszony, füzve	1.20
kötve	2.—
— A bérgazda cselédleánya, Tizen-	
két apostol, füzve	1.20
kötve	2.—
Mikszáth K. Galamb a kalitkában,	
füzve	2.—
kötve	3.—
— A lohinai fü, füzve	1.—
diszkötésben	2.—
— A fészek regényei, füzve	1.50
kötve	2.50

Singer és Wolfner kiadásai Budapesten

	frt
Mikszáth K. Az eladó birtok, füzve	1.60
kötve	2.50
Munkácsi K. Szürkület	2.—
Papp Gy. (Nógrádi) költemények	1.20
Pekár Gy. Dodo főhadn. problémái	2.—
Péter D. Jókedvemből	1.20
Petelei István. A fülemile, füzve	1.—
— Jetti	1.50
kötve	2.50
Prém J. Rozsdás czimerek	2.—
Redfield R. Amerikai humoreszkek	1.—
Sajó A. Katonáéknál	1.20
— De profundis	1.—
Salamon Ö. Józan szerelmesek	1.—
Sanyaró Vendel nyögései	—50
Simay Ö. Mécsvilágnál	1.—
Szabolcsi M. Mozaik	1.20
Szabolcska M. Hangulatok, füzve	1.50
diszkötésben	2.50
Szádi-Erődi. Gulisztán, füzve	1.50
kötve	2.50

Singer és Wolfner kiadásai Budapesten

	frt
Szalay Fruzina. Versek, füzve	1.40
kötve	2.40
Szomaházy I. Huszonnégyszó órá	1.50
kötve	2.40
Tutsek Anna. Az Ilva folyó partján	1.20
kötve	2.—
— A fenývesek közül	1.40
Werner Gy. Andrásfalva de András- falva, finom kiadás.	2.—
— Anteusz, két kötet, kötve	1.—

MIKSZÁTH KÁLMÁN

Az eladó birtok. † Páva a varjuval.

Két elbeszélés.

Füzve 1 frt 50 kr. Diszkötés 2 frt 40 kr.

A „Jó palóczok“ európai híri írója a maga üde frissességében és zsenialitásában lép az olvasó elé s olyan művet nyújt „Az eladó birtok“-ban, melynek megkapó ötletei, szingazdagsága és igazi poézise versenyre kel nagy érdekességével. Oly erőteljesen nyilatkozik meg ez elbeszélésben, valamint a mellé csatolt „Páva a varjuval“ czimüben is Mikszáth minden jó tulajdonsága, hogy a nagy közönség kétségtelenül örömmel kiált fel: „Íme, a régi, a nagy Mikszáth.“

BRÓDY SÁNDOR

ÖSSZES REGÉNYEI.

	frt
Kétlelkű asszony	— .80
Apró regények	1.40
Két szőke asszony	— .80
Szinészvér	1.40
Éjszakák	— .80
Don Quixote kisasszony	2.—
Rejtelmek	1.40
Emberek	— .80
Nyomor	— .80
Faust orvos	— .80
Hófehérke	— .80

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

OSZK

Singer és Wolfner kiadása Budapesten

ÚJ IDŐK

SZÉPIRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI
KÉPES HETILAP.

Szerkeszti: **HERCZEG FERENCZ.**

Herczeg Ferencz szerkesztése és kiváló magyar írók és művészek közreműködése mellett „*Új idők*” czímmel deczember elsejével képes hetilap indul meg.

Az *Új idők* megjelenik minden vasárnap, nagy terjedelemben, gazdag és érdekes tartalommal, művészi kivitelű képekkel. A rendes heti kiadáson kívül kéthetes füzetes kiadásban is meg fog jelenni.

Az *Új idők* irányára nézve

magyar, előkelő és modern

lesz. A *magyar család* szükséges közlönye és a magyar irodalmi, művészeti és társadalmi élet hí tükre. Bővebb felvilágosításokkal és mutatvány-számokkal szolgálnak a lap kiadói:

SINGER ÉS WOLFNER

Budapest Andrásy-ut 10.

HERCZEG lapjának előfizetési ára negyed-évre 2 frt. A kéthetes füzet ára 30 kr. Megrendelhető minden postahivatalnál és könyvkereskedőnél.